

Nr 527.

Av herr **Eriksson** i Sörsjön, *angående främjande av telefonväsendets utveckling inom vissa områden av landet.*

Visserligen torde det vara riktigt, att vårt lands telefonväsende utvecklats ganska kraftigt under de senaste årtiondena, och är detta särskilt fallet beträffande de mera centrala och folkrika trakterna. Emellertid finns det ännu områden i landet, där befolkningen på grund av kostnadsskäl måste avstå från detta nödvändiga förbindelsemedel med andra orter. Särskilt inom landets vidsträckta och sparsamt befolkade skogsbygder, där inbyggarna äro spridda i småbyar här och där, möter det stora svårigheter att kunna realisera önskemålet om telefonförbindelse till de centralare delarna. Anläggningen av en rikstelefonlinje på flera mils längd, till en plats där endast en och annan abonnent kan påräknas, är på grund av de kostnader anläggningen medför oftast en svårlöst fråga. Möjliggöres likväl anläggningen av linjen, återstår ändå den årligen återkommande avlöningen till växelföreståndare, vilket för medborgare i svag ekonomisk ställning är mycket betungande. Telegrafverket lämnar visserligen bidrag till skötsel av telefonväxel, men dessa äro i regel av så ringa storlek, att de icke i nämnvärd mån bidraga till lindring av kostnaderna. Enligt telegrafstyrelsens egen mening böra 750 kronor anses vara en normal årlig betalning för skötseln av en växelstation med 15 abonnenter, men då man tar i betraktande det ringa belopp, varmed styrelsen anser sig kunna bidraga, förstår man lätt, vilka svårigheter som måste föreligga för abonnenterna att kunna anskaffa utfyllnad i sådan utsträckning, att betalningen för skötseln av växeln kan anses skäligen. Till belysning av vad här anförts kan nämnas, att till skötseln av vissa växelstationer inom en socken i Dalarna med ringa abonnentantal lämnade telegrafverket följande bidrag under år 1934.

Till en växelstation med 14 abonnenter.....	kronor	85: 90
» » » » 9 »	»	87: 50
» » » » 7 »	»	53: 76
» » » » 4 »	»	32: 10
» » » » 4 »	»	5: 80

Av detta torde framgå, huru betungande det måste vara för abonnenter att lämna en ordentlig betalning för deras tjänster, som skola handhava skötseln av växelstationerna i dylika avlägsna distrikt. Ehuru telegrafverket uppbär alla inkomster, som inflyta till växelstationerna, torde det icke vara möjligt förmå verket att i större omfattning än vad nu är fallet genom ekonomiskt understöd underlätta tillkomsten av nya telefonlinjer och ej heller att öka bidragen för skötseln av växelstationerna. Som ett statens affärs-

drivande verk torde man på det hållet anse sig förhindrad frångå sina fastställda principer, enär en liberalare behandling från verkets sida skulle i någon mån reducera inkomsterna.

Emellertid är förevarande fråga av mycket stor betydelse för inte minst den fattiga befolkningen i landets ödebyggsområden, och torde det jämväl kunna anses vara ett allmänt intresse att möjlighet till telefonförbindelse åstadkommes åt sådana orter, utan att kostnaderna för enskilda behöva bli så betungande som vad fallet nu är.

I anledning härav vill undertecknad bringa detta spörsmål till riksdagens prövning i syfte att därvid må komma under övervägande möjligheten att från statens sida lämna anslag till här ifrågavarande ändamål. En hjälp från statens sida till möjliggörande av telefonförbindelser för de i ödemarkerna boende samhällsmedlemmarna förefaller vara mera behjärtansvärt än vissa andra ändamål, till vilka staten bidragit med stora belopp. I anslutning härtill hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utarbetande och framläggande av förslag angående möjligheten att från statens sida genom anslag till rikstelefonlinjer samt underhåll av växelstationer främja telefonväsendets utveckling inom sådana områden i landet, vilka äro i stort behov därav.

Stockholm den 23 januari 1936.

Evald Ericsson

i Sörsjön.

I motionens syfte instämma:

Lars Jonsson

i Haverö.

H. E. Nordström

i Torsby.

E. W. Norén.